

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: T.G.P., narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupeného: Mgr. Dalibor Lípa, advokát, se sídlem Vyšehradská 12, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11. 1. 2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2018 č.j. MV-149562-2/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Daliboru Lípovi, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2114607141/2700, VS 201909.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 11.1.2019 a jejím doplněním ze dne 8.2.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12.2018 č.j. MV-149562-2/OAM-2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zastavuje. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a usnesením ze dne 15.1.2019 č.j. 60Az 4/2019-13 mu byl ustanoven zástupcem advokát Mgr. Dalibor Lípa, se sídlem Vyšehradská 12, 360 01 Karlovy Vary.
2. V **žalobě** žalobce především namítal nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z textu předmětného ustanovení zákona o azylu vyplývá, že zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 písm. g) zákona o azylu je možné pouze tehdy, nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Žalobce měl za to, že právě tato negativní podmínka umožňující aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu v řízení o další opakované žádosti nebyla naplněna, neboť v jeho případě se zejména s ohledem na předchozí řízení lze důvodně domnívat, že by mohl být vystaven pronásledování nebo, že mu hrozí vážná újma. V tomto ohledu právě bylo poukázáno na vytrvalost, se kterou se žalobce opakovaně domáhá poskytnutí mezinárodní ochrany u českých orgánů, když podal již v pořadí třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany a lze se domnívat, že k této své vytrvalosti v podávání těchto žádostí má vážné důvody. Pokud by mu nehrozilo v případě návratu do domovské země pronásledování nebo vážná újma, jistě by takto opakovaně neustále nepodával další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce navíc ve své žádosti uvedl důležité důvody, jako je ekonomika, svoboda a právo na štěstí v práci i v životě, kterých by se mu v jeho domovské zemi zřejmě nedostalo. Z předešlých řízení pak vyplývá, že se žalobce obává také finančních problémů. Zástupce žalobce měl za to, že žalovaný pochybil, když žalobcem „heslovitě“ vznesené důvody pro udělení mezinárodní ochrany blíže nezkoumal a nezabýval se tím, zda v jeho případě, s přihlédnutím k jeho vytrvalé snaze získat v České republice (dále jen **ČR**) útočiště v podobě udělení mezinárodní ochrany, nemohou být naplněny azylově relevantní důvody. Žalobce namítal, že žalovaný měl z výše uvedených důvodů ve věci vést řádné řízení o udělení mezinárodní ochrany a alespoň s ním provést pohovor, na základě kterého by bylo případně možné zodpovědně učinit závěr o tom, zda v jeho případě skutečně nejsou naplněny azylově relevantní důvody. Postup správního orgánu, kdy tento ani nezkoumal samotné azylové důvody žalobce a řízení o další opakované žádosti o azyl bez dalšího zastavil je dle jeho názoru nesprávný a napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 11a odst. 3 zákona o azylu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech*).
3. Žalobce společně s žalobou **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě** a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 22.2.2019 č.j. 60Az 4/2019-30.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 27.12.2018, č.j. MV-149562-2/OAM-2018** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že dne 18.12.2018 podal

žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu ekonomiky, práva a štěstí v práci. Dodal, že se odvolává proti vyhoštění a chce dále pracovat a mít prodloužený pobyt v ČR. Jednalo se v pořadí o třetí žádost žalobce, kdy poprvé žádal o mezinárodní ochranu dne 17.8.2017, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-136/LE-LE05-2017 a mezinárodní ochrana nebyla udělena. Podruhé žádal o azyl v ČR dne 11.4.2018, kdy řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-59/LE-LE05-2018 a bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, z důvodu nepřípustnosti žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, přičemž pravomocně bylo ukončeno 22.10.2018, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18.10.2018, č.j. 60Az 44/2018-57, kterým nebyl žalobě žalobce přiznán odkladný účinek. Řízení o samotné žalobě Krajský soud v Plzni zastavil. V rámci azylových řízení předcházejících třetí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uváděl jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany finanční důvody a snahu legalizovat si pobyt v ČR, nadále zde žít a pracovat. Dále žalobce uváděl dluh ve Vietnamu a komplikace při hledání práce ve Vietnamu, protože nemá žádnou kvalifikaci.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, když ve své žádosti pouze heslovitě vyjmenoval ekonomiku, svobodu, právo a štěstí v práci a v životě. Jako jediný konkrétní důvod formuloval snahu vyhnout se vyhoštění a dále pobývat a pracovat v ČR. Fakticky tedy zopakoval důvody, které uváděl již ve svých předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Ani správní orgán pak neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností žalovaný také konstatoval, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od dubna 2018 k žádné změně, který by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když ani sám žalobce ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil. Správní orgán proto dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, a proto řízení o jeho další opakované žádosti zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.3.2019** nesouhlasil s obsahem obecně formulovaných žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal správní orgán v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání daného rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 18.12.2018, je další opakovanou žádostí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, podal-li cizinec další opakovanou žádost a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními žalobce,

kteřá uplatnil v předcházejících správních řízeních. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, když ve své žádosti pouze heslovitě vyjmenoval ekonomiku, svobodu a právo na štěstí v práci i v životě. Jako jediný konkrétní důvod uvedl snahu legalizovat si pobyt v ČR, vyhnout se vyhoštění, nadále žít a pracovat v ČR. Fakticky tedy zopakoval důvody, které uváděl již v předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by se dalo domnívat, že žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Při posuzování bezpečnostní a politické situace v zemi správní orgán vycházel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, Vietnam-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24.8.2018. K žádné další změně, která by měla vliv na posouzení další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo. Ostatně ani žalobce ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil. Správní orgán proto považoval napadené rozhodnutí za zákonné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.12.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 11.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 27.12.2018 žalobci předáno dne 28.12.2018.
7. **Dne 8.4.2019 v 17:27 hod. byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného,** ovšem téhož dne v 11:44 hod. zdejší soud rozhodl vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení rozsudku na úřední desce soudu. K replice žalobce soud tedy již nemohl přihlédnout z důvodu, že toto podání bylo soudu doručeno až po vyvěšení zkráceného písemného vyhotovení rozsudku a současně nebyla žalobcem dodržena soudem stanovená lhůta k eventuálnímu vyjádření.
8. **Dne 9.4.2019** k výzvě soudu ustanovený zástupce žalobce zaslal požadovanou specifikaci odměny za zastupování.
9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žalobce není důvodná.
11. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu

okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“

12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. V první řadě zdejší soud poukazuje na to, že koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ustanovení § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však cizinec neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
15. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a

je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“

16. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), srov. např. jeho rozsudek ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42: „*se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.*“
17. Zdejší soud poukazuje na to, že je nesporné, že v souzené věci se jedná o žalobcovu třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V předchozích azylových řízeních žalobce uváděl jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany finanční problémy a snahu legalizovat si pobyt v ČR a nadále zde žít a pracovat. Dále žalobce poukázal na dluh ve Vietnamu a komplikace při hledání práce ve Vietnamu, protože nemá žádnou kvalifikaci. Ve třetí žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, když pouze heslovitě vyjmenoval ekonomiku, svobodu, právo a štěstí v práci a v životě. Jako jediný konkrétní důvod formuloval snahu vyhnout se vyhoštění a dále pobývat a pracovat v ČR. Tedy fakticky zopakoval důvody, které uváděl již ve svých předchozích žádostech o mezinárodní ochranu.
18. Soud, stejně jako žalovaný, posuzoval, zda v období mezi druhou a třetí žádostí došlo k podstatné změně okolností. Rozhodující je v tomto směru konkrétní situace žalobce. Popis konkrétní situace je především na žalobci samém. V rámci správního řízení o žádosti kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy z dubna 2018 nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně sám žalobce ani ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil, nepředložil nové důkazy, které by předchozí závěry žalovaného zpochybňovaly a nenastíhovaly podstatnou změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Nebyla tedy splněna podmínka pro meritorní posouzení opakované žádosti - novost tvrzení ve vztahu k předchozímu řízení.
19. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, z jeho odůvodnění je nepochybné, že se porovnáním azylových námitek zabýval. Protože však neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Pakliže proto žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže v odůvodnění neuvedl veškeré důvody, jež jej vedly k závěru o výroku rozhodnutí, nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť důvody aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné.
20. Soud tedy neakceptoval tvrzení žalobce, že mělo dojít k meritornímu posouzení žádosti, když to dle názoru soudu nebylo na místě, neboť ani v žalobě žalobce neupřesnil, jaká konkrétní změna situace v zemi původu mohla mít vliv na posouzení jeho azylového případu. V žalobě žalobce pouze obecně zopakoval důvody své žádosti, které uváděl již v azylovém řízení a současně kladl důraz na to, že s ohledem na vytrvalost v podávání

svých žádostí o udělení mezinárodní ochrany má žalobce vážné důvody, ovšem tyto důvody již ani v žalobě neuvedl.

21. V daném případě je zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o třetí žalobcově žádosti na základě ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebylo zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková podstatná změna okolností vztahující se k § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma. Soud v detailech odkazuje na napadené rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě uvedené shora. Lze tedy shrnout, že zásadní změnu situace v zemi původu, která by mohla odůvodnit opětovné vydání meritorního rozhodnutí, žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil.
22. Žalobce by měl mít na paměti, že ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech tří postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji ve vztahu k ust. § 12 či § 14a zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo naopak odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností dozvěděl. Žalobce však zůstal ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
26. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Dalibor Lípa; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Soudu bylo dne 9.4.2019 doručeno vyčíslení nákladů právního zastoupení, ve kterém požadoval 3 úkony právní služby (á 3.100,-Kč) a 3 režijní paušály (á 300,-Kč). Ustanovenému zástupci nebyla přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů, jelikož replika žalobce k vyjádření žalovaného byla

doručena soudu po stanovené lhůtě (*dne 23.3.2019 bylo zástupci žalobce doručeno podání soudu s vyjádřením žalovaného ze dne 11.3.2019 s tím, že má možnost se k zaslanému vyjádřit ve lhůtě 1 týdne*) a již po vyvěšení zkráceného písemného vyhotovení rozsudku. Ustanovenému zástupci tedy byla přiznána odměna za zastupování, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 6.800,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2114607141/2700, VS 201909, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. dubna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně